

*Podle britských úřadů „podvyživená kočka“ byla převezena do výzkumné laboratoře britského ministerstva obrany v Porton Down, kde ji experti podrobili testům a poté ji (společně s dvěma morčaty) **spálili**.*

Autor: Manuel Ochsenreiter

Sledujeme to znovu a znovu: Rusko nebo Sýrie bývají často i bez přesvědčivých důkazů obviňovány z úkladných vražd nebo chemických útoků.

Globální obecenstvo už si jistě zvyklo na jistý druh zpráv: Kdykoliv někde dojde k chemickému útoku, západním politikům je naprosto přesně jasné, kdo ho má na svědomí – dlouho předtím, než na místo dorazí první vyšetřovatelé.

V průběhu syrské války se z toho stal jakýsi politický mechanismus: chemický útok – hodit vinu na Asada – volat po vyvození politických důsledků. To vše se stihne během pár hodin. Kdo si v tomto časovém úseku dovolí žádat **forenzní** důkazy nebo řádné vyšetřování, se pak může těšit buď na nálepku „přítele diktatury“, „šířitele konspiračních teorií“ nebo prostě „cynika“. Když posléze vyšetřování konečně proběhne a nenajde žádné důkazy podporující teorii „udělal to Asad“, politické kroky už nelze vzít zpět – ostatně k tomu ani není vůle.

Tato strategie je uplatňována znovu a znovu, což pro Sýrii znamená: libovolná teroristická skupina nebo protisyrsky zaměřená cizí zpravodajská služba, které mají jistý zájem na co

nejčtenějších „chemických útocích“. Nikdy předtím nebylo snazší přetavit protisyrské nálady do protisyrské politiky – toto bohužel není žádná spiklenecká teorie, ale poučení ze sedmi let války.

Podobný mechanismus však lze uplatnit i v Evropě – stačí jen dosadit jiné hráče: 4. března 2018 byli v Salisbury otráveni bojovou nervově paralytickou látkou Sergej Skripal a jeho dcera Julia. Otravu vyšetřují jako pokus o vraždu. Skripal je někdejší ruský zpravodajský důstojník, který v 90. letech a na počátku tohoto století pracoval jako dvojitý agent pro britské tajné služby. V prosinci 2004 byl zadržen ruskou FSB, obviněn z vlastizrady a uvězněn. Po výměně špiónů se v roce 2010 usadil ve Spojeném království.

Už když se o této události objevily úplně první zprávy v médiích, ukázali početní západní „experti“ prstem na útočníka: Rusko, Putin, Kreml. A když byla látka určena jako tzv. novičok, vyvinutý v 80. letech v SSSR, bylo to vykládáno jako definitivní důkaz. Politický mechanismus už dávno běžel na plné obrátky.

Dvanáctého března britská premiérka Theresa Mayová ve svém prohlášení podnikla jasný výpad proti Moskvě: „Buď se jednalo o přímý čin Ruska proti naší zemi, nebo ruská vláda nad touto potenciálně katastroficky ničivou nervovou látkou ztratila kontrolu a nechala ji padnout do rukou někoho jiného.“ O dva dny později Mayová oznámila vyhoštění 23 ruských diplomatů v odpovědi na otravu. Rozběhla se tak mašinérie diplomatických reakcí – to vše bez důkazů, svědecké výpovědi nebo jakéhokoliv dalšího investigativního šetření.

Evropští představitelé se přeháněli v projevech solidarity s Británií. Poselství znělo jasně: „Proti ruské hrozbě musíme projevit jednotu!“ Washington samozřejmě přislíbil plnou podporu „svému nejbližšímu spojenci“. Neobratně si přisadil i americký prezident Donald Trump: „Přijde mi, že za to může Rusko, podle všech důkazů, co [Britové] mají.“ V době Brexitu, vnitřních evropských třenic a rostoucí skepse ohledně americké role v Evropě se tak naskytla vynikající příležitost „sevrít šiky“.

Kdokoliv si v těchto dnech vřelé vlny západní protiputinovské solidarity dovolil vyslovit některé logicky se nabízející otázky, byl obratem označen za – ano, tušíte správně – „agenta Kremlu“, „šířitele konspiračních teorií“ nebo „cynika“. Přesto si ale tyto otázky zasluhují odpovědi: Jaký prospěch by Rusko z útoku mělo? Proč teď? Proč by užilo nervový plyn, který lze snadno vystopovat do sovětských laboratoří? Proč by Moskva chtěla riskovat takový skandál jen pár dní před [prezidentskými] volbami a několik měsíců před v zemi pořádaným mistrovstvím světa ve fotbale? Jaký ruský stratég by jen tak mávnul rukou nad hrozbou prodloužení západních sankcí?

A Rusko? Moskva se ocitla ve stejné pozici jako sýrská vláda po každém chemickém útoku: ruská vláda nemůže udělat nic kromě vyvracení západních nařčení. Moskva si vyžádala přístup k vyšetřovacím spisům, aby je mohla řádně prověřit. Západní média ani politici se vůbec neobtěžují předstírat, že vyjádření Ruska berou vážně. Právě naopak: nakládají s ruskou vládou jako se zločincem, který se ze všech sil marně snaží popírat svou vinu.

Jak tento případ skončí? Už teď je to otázka vlastně filozofická. Změní se něco, pokud forenzní důkazy neprokáží vinu Moskvy? Zkušenost napovídá, že jen sotva. Jestliže totiž existuje nějaká věta, kterou žádný ze západních činitelů po nespravedlivém obvinění nikdy nesměřoval syrské vládě, zní takto: „Mrzí mě to, spletl jsem se.“

Úvaha Manuela Ochsena *Russia or Syria is always found guilty within hours* vyšla na stránkách Free West Media 15. března 2018.